

THE SUNDAY TIMES BESTSELLERS

K. L. TEILORE

BAILES

Klaustrofobiski un neatvairāmi

KĀRINA SLOTERE

Dažreiz pirmā mīlestība
tev neļaus aiziet...

UDK 821.111-3
Te 168

Copyright © C. L. Taylor 2018

C. L. Taylor asserts the moral right to be
identified as the author of this work

K. L. Teilores romāna "Bailes"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-924-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Manam draugam Skotam Džeimsam,
kurš nekad neatkāpjas izaicinājuma priekšā.*

PIRMĀ NODAĻA

Lū

SESTDIENA, 2007. GADA 24. MARTS

Es ienīstu pārsteigumus. Tik ļoti, ka brīdī, kad Bens man piezvanīja uz darbu pirmdien un lūdza neieplānot brīvdienām, jo viņš vēloties man sagādāt pārsteigumu, es gandrīz pārtraucu sarunu. Tomēr es to neizdarīju – izlikos sajūsmināta.

– Vai tev nekas nekaiš? – viņš tagad vaicā. – Tev taču nemetas nelabi automašīnā, ko?

Ja arī es izskatos bāla, tam nav nekāda sakara ar faktu, ka mēs brāžamies uz priekšu pa A2 šoseju Bena nobružātajā "golfiņā".

– Viss kārtībā, – es saku. – Man tikai gribētos, lai tu pateiktu, kurp mēs braucam.

Viņš pabungo ar pirkstu pa degunu un pasmaida.

– Drīz tu to uzzināsi.

Benam nekad nevajadzēja kļūt par kaut ko vairāk kā vien gadījuma sakaru. Biju domājusi, ka viņš pazudīs no

manas gultas un dzīves jau tajā brīdī, kad mūsu sviedriem pārklātie ķermeņi atvēsīs. Tomēr viņš nenozuda. Viņš palika visu nakti un nākamajā dienā pieteicās aizvest mani brokastīs. Es piekritu, daļēji tāpēc, ka tas nebija tik neveikli kā atteikt. Lielākoties tāpēc, ka jutos izsalkusi, bet mājās nebija nekā ēdama. Beigās mēs aizkavējamies kafējnīcā vairāk nekā divas stundas. Uzzināju, ka viņš ir pašnodarbināts grafikas dizainers, nekad nav apmeklējis nevienu rokmūzikas koncertu un viņa tēvs esot liels hipohondriķis. Viņš uzzināja, ka es esmu vienīgais bērns, projektu vadītāja interneta mācību uzņēmumā un mans tēvs nesen nomira. Bens uzreiz pasniedzās pāri galdam, saspieda manu plaukstu un noteica, ka viņam esot ļoti žēl. Kad viņš apvaicājās, vai mēs esam bijuši tuvi, es mainīju tematu.

Kādu reizi man vajadzēs tur atgriezties, savā bērnības mājā zaļajos Vusterširas laukos, lai izvāktu mantas, iztīrītu telpas un izliktu māju pārdošanai, taču ir zināms iemesls, kāpēc neesmu turp atgriezies nu jau astoņpadsmit gadus.

– Nu vairs nav tālu, – Bens nosaka, kad mums garām pazib norāde uz Duvru, Lamanša tuneli, Kenterberiju un Četemu. – Vai tev jau ir kāda nojausma, kurp mēs braucam?

Mans kuņģis sažņaudzas kamolā, taču es turpinu runāt bezrūpīgā tonī.

– Kenterberijā ir skaista katedrāle. Tu taču negrasies mani apprecēt, ko? Es neesmu paķērusi līdzī kleitu.

Ja Bens mani labi pazītu, viņš saprastu, ka mana balss ir pusoktāvu augstāka, nekā vajadzētu, un smaids ir pā-

rāk cieši pārvilkts pāri zobiem. Viņš apjautātos, vai viss ir kārtībā, nevis smietos un jokotos par Gretnagrīnu. Taču mēs ar Benu satiekamies tikai mēnesi. Viņš mani tikpat kā nepazīst.

Cenšos nomākt satraukumu, vispirms dziedot līdzī Be-na uzliktajam *Artic Monkeys* diskam un tad runājot blēņas. Jūdzēm zibot garām, mēs spriežam par filmām, kurās esam noskatījušies kompaktdiskos pagājušajā nedēļā pa starpām ēšanai un dzeršanai, par jaunāko smalko aprindu skandālu, par kuru ir rakstīts visās malās, un par to, kur esam noskatījušies mēness aptumsumu. Ar prātu saprotu, ka man nav, no kā baidīties. Man ir trīsdesmit divi, nevis četrpadsmit gadi. Un Bens man nav lūdzis paņemt līdzī pasi. Taču kamols manā pakrūtē neatlaižas.

– Vai mēs jau gandrīz esam klāt? – es apjautājos, kad Bens pieliek pie lūpām ūdens pudeli.

Viņš iesmejas, apšļākdams stūri ar vieglu migliņu.

– Vai tev ir pieci gadi?

– Nē, es tikai esmu nepacietīga.

– Es zināju, ka man vajadzēja tev aizsiet acis. Nē, – viņš man viegli piebiksta. – Iebāzt tev mutē višķi.

Saspringstu, taču ar pūlēm iesmejos.

– Tikai nesaki, ka tu aizraujies ar tām sadomazohistu stulbībām.

– Kurš apgalvo, ka tās ir stulbības?

Kārtējie smieklī. Mēs daudz smejamies. Jau kopš mūsu iepazīšanās brīža Soho krodziņā. Es piedalījos kolēģa rīkotā atvadu ballītē un pamanījos izliet lielāko daļu no sarkanvīna glāzes uz savas blūzes. Bens iznāca no vīriešu tualetes, kad es iebrazos dāmu istabā, steigā nomez-

dama somiņu. Viņš gaidīja ārpusē, lai to man atdotu. Viņš bija izskatīgs puisis, draudzīgs, un, tā kā es biju noreibusi, tad neatteicos, kad viņš apjautājās, vai drīkst izmaksāt man dzeramo.

Viens mēnesis kopš iepazīšanās. Divi mēneši līdz šķiršanās brīdim. Augstākais. Man ir trīsdesmit divi gadi, un nevienas manas attiecības nav turpinājušās ilgāk par trim mēnešiem. Agrāk vai vēlāk es visu salaižu dēļ. Tā notiek vienmēr.

Ceļazīme, kad mēs krustojumā nobraucam no M2 šosejas, vēsta, ka dodamies uz Kenterberijas, Duvras, Mārgitas un Remsgitas pusi. Nespēju iedomāties, ka viņš grāsītos vest mani nedēļas nogalē uz Mārgitu, lai arī tas varētu būt jautri. Tātad Kenterberija. Nekas cits neatliek. Varbūt man vajadzēja paķert līdzīgu baltu kleitu.

– Lūdzu, pasaki man, uz kurieni mēs braucam, – es lūdzos.

Bens pasmaida, taču neko nesaka. Smaids nepamet viņa seju, kad mēs izbraucam no satiksmes apļa uz Botonas apvedceļa un atkal nonākam uz A2 šosejas.

– Nekādas skatīšanās, – viņš nosaka, kad es pasniežos pēc telefona. – Ja tu ielūkosies *Google* kartē, sabojāsi visu pārsteigumu.

Tieši tāds jau bija mans plāns.

Palaižu roku balstu mazliet vaļīgāk, kad mēs pašaujamies garām Kenterberijas krustojumam un es ievēroju ceļazīmi, kas vēsta "Duvra, 17 jūdzes". Vienīgais iemesls, kāpēc mēs varētu turp doties, būtu prāmis uz Kalē. Taču Bens neteica, lai es paņemu līdzīgu pasi. Droši vien viņš tur netālu atklājis kādu idilli, varbūt kādu gleznainu zvejnieku ciematu, no kurienes nav redzami prāmji un laivas.

– Gandrīz esam klāt, – viņš nosaka, kad mēs braucam cauri Duvrai un starp ēkām paveras pelēcīga jūras strēmele. – Tici man, tev tas patiks.

Tici man. Tev man jāuzticas, Lū. Es tevi pasargāšu, es apsolu. Es tevi mīlu. Tu taču to zini, vai ne?

– Ben.

Šobrīd mēs atrodamies tikai pārsimt metru attālumā no prāmju termināļa, pelēka plankuma uz jūras fona. Mēs braucam gar krastmalu, tad Bens piebremzē, un mēs tuvojamies muitas kontroles zonai.

– Ben, es...

– Nesatraucies. – Viņš nobremzē, un automašīna iestājas gaidītāju rindā. – Man ir tava pase. Nenogalini mani, taču es to nospēru no tava rakstāmgalda atvilktnes, kad tu viņvakar gatavoji vakariņas...

– Es to nespēju.

– Ko?

Parauju durvis, taču tās neveras vaļā.

– Lū?

Mēģinu vēlreiz. Un vēlreiz. Rauju. Palaižu. Rauju. Palaižu. Melnais plastmasas gabaliņš plivinās šurpu turpu, taču durvis neatveras. Viņš ir mani ieslēdzis.

Viss būs labi, Lū. Tieši to mēs vēlējamies. Tikai tu un es. Jauna dzīve. Jauns sākums vietā, kur mūs neviens nenosodīs. Mēs varam būt kopā uz visiem laikiem.

Tādā gadījumā logs. Ja es to atvērsu, atsprādzešu drošības jostu un izliekšos ārā, es varēšu atvērt durvis no ārpusēs. Es varēšu tikt ārā.

– Lū?

Mēģinu pagriezt rokturi pasažiera durvju pusē, taču

manas plaukostas ir nosvīdušas un tas visu laiku izslīd man no pirkstiem.

– Tev ir nelabi vai kas? Es atvēru durvis. Piedod, te ir centrālā slēdzene, un...

Vēsa gaisa pūsma noplivina matus man gar seju, kad es izlecu no automašīnas. Vienā mirklī man atkal ir četrpadsmit gadu.

Maiks ir mana mūža mīlestība, un es esmu viņējā. Viņš vedīs mani uz Franciju romantiskās brīvdienās. Šorīt es kā parasti uzvilku savu skolas formastērpu, taču tā vietā, lai aizbrauktu ar autobusu līdz skolai, izkāpu no tā agrāk Holijleinas stūrī. Maiks mani gaidīja savā automašīnā. Viņš man bija licis skolas somā paņemt līdzī tualetes piederumus, rezerves drebēju kārtu un pasi. Viņš teica, ka parūpēšoties par pārējo.

OTRĀ NODAĻA

Vendija

SVĒTDIENA, 2007. GADA 8. APRĪLIS

– Montij! – Vendija Harisone noliek kapli, nopurina zemi no dārza cimdiem un pieceļas. – Montij, es eju iekšā!

Izdzirdot viņas balsi, Vendijas raibais angļu springerspaniels izlec no krūmiem un ļepato pāri zālei pie viņas, izkāris savu sārto mēli.

– Sveiks, Montij, – Vendija pabužina viņa spalvu uz galvas. – Man liekas, ka mēs abi esam pelnījuši kaut ko garšīgu, vai ne?

Suņa ausis nodreb, izdzirdot vārdu "garšīgs", un viņš paklausīgi rikšo līdzās saimniecei, nenovēršot acis no viņas sejas, kamēr Vendija dodas iekšā nelielajā rindu mājā Greitmolvērnas nomalē.

Vendija nokož gabaliņu cepuma, sakošļā, norij un tad iebāž mutē atlikušo daļu. Kad tas ir apēsts, viņa samaisa tēju un paņem nākamo cepumu. Viņa gribēja apēst tikai

vienu. Viņa to pat ierakstīja savā tievētājas dienasgrāmatā – cepums, 3 punkti –, taču nez kādā veidā puse no paciņas ir pazudusi.

Pie joda, viņa nodomā, pārļaidzama pirkstu pāri klēpj-datora peles paliktnim. Rīt sāksu visu no jauna.

Pēdējās stundas laikā viņa ir lēkājusi šurpu turpu starp trim vietnēm – feisbuku, tviteri un instagramu. Šodien viņa ir ielogojusies ceturto reizi, lai gan pulkstenis ir tikai divi dienā. Viņa cenšas novērst uzmanību – ar strādāšanu dārzā, pusslodzes grāmatvedības darbu un pastaigām ar Montiju –, taču domas visu laiku atgriežas pie šīm vietnēm. Vai ir ievietots kaut kas jauns? Kāds atjaunojums, fotogrāfija vai atrašanās vieta? Vendijas pakrūte sāk vibrēt no panikas. Ja nu informācija tiek izdzēsta, pirms viņa būs to izlasījusi? Ja nu viņa palaiž garām kaut ko svarīgu?

Vendija nespēj atcerēties, kas viņu pirmoreiz pamudināja iegūglēt Lū Vandsvērtu. Varbūt tā bija kāda garāmejoša saruna ar draudzeni Andželu par senas skolas laiku draudzenes sameklēšanu feisbukā, avīzē izlasīts raksts, vai varbūt tā bija viena no tām dienām, kad viņa pamodās, juzdamās tā, it kā smadzenēs būtu ieperinājies melns mākonis, un nekas nespēja sagādāt viņai prieku, pat ne Montijs, kurš uzlika galvu viņai uz ceļgala un nolūkojās saimniecē ar savām jautājošajām brūnajām acīm.

Vendijai nevajadzēja ilgu laiku, lai sameklētu Lū. Viņa bija vienīgā Luīze Vandsvērtas feisbukā. Nelaieme slēpās tur, ka Vendija varēja redzēt tikai viņas vārdu, animācijas filmas varones attēlu profila fotogrāfijas vietā un viņas draugu sarakstu. Neko citu. Andžela viņai bija pa-

rādījusi, kā izveidot pašai savu feisbuka lapu, taču Vendija nevarēja to izmantot, lai sazinātos ar Lū. Tāpēc viņa izveidoja citu lapu, nosauca sevi par Saskiju Kenediju un pievienoja vairākus internetā sameklētus attēlus, kuros redzamā sieviete bija apmēram vienā vecumā ar Lū.

Vendijas sirds krūtīs nodrebēja, nospiežot pogu "pievienot draugu". Taču nekas nenotika. Viņas pieprasījums tika atstāts bez ievēribas. Pagāja vairākas dienas, tad nedēļas. Vendija meklēja padomus internetā: kā panākt, lai otrs apstiprinātu tavu draudzības pieteikumu feisbukā?

Vendija atklāja, ka izskatās aizdomīgi, ja kādam nav daudz draugu vai kāds kopīgs draugs, tāpēc sāka pievienot nejausi izvēlētus cilvēkus, kuri dzīvoja Londonā un bija aptuveni tādā pašā vecumā kā Luīze. Ar vīriešiem bija vienkārši – sieviete viņas viltotajā profila attēlā bija pievilcīga –, taču vajadzēja ilgāku laiku, lai arī sievietes sāktu akceptēt viņas draudzības piedāvājumus. Kad Saskijai bija piecdesmit draugi un viņas lapa bija pilna ar mēmēm, mulķīgām bildēm un tādiem pašiem jaunumiem kā pārējiem, viņa izmēģināja pievienot dažus no Lū draugiem. Vendijai par pārsteigumu viņi to akceptēja, vismaz kāds pusducis no tiem. Kad viņa mēģināja otrreiz pievienot Lū, viņas pieprasījums tika akceptēts.

Durvis viņas priekšā atvērās.

Vendija sirdī gavilēja, noklikšķinādama uz Lū foto albumiem. Vairākus mēnešus ilgs detektīva darbs, un viņa beidzot bija atradusi meklēto. Ne tikai vienu viņas fotogrāfiju, bet dučiem un dučiem. Lū bija gari, brūni mati, saņemti zirgastē. Viegli uzkrāsotas acis, bet nekādas lūpukrāsas. Kaulaina. Taču tas nebija pievilcīgs kaulai-

nums. Žakete nepieguļēja plecos, un svārki krokojās zem ceļgaliem. Viņa izskatījās nomocīta, par spīti jaunībai: tā izskatās gargabalnieki vai tievētājas no *Slimming World* žurnāla, kuras zaudējušas vairāk nekā trīsdesmit kilogramus dažu mēnešu laikā.

Pētot fotogrāfijas, Vendijai pakrūtē iespriedās kamols. Lai arī Lū nebija tradicionāli skaista, katrā fotogrāfijā viņai apkārt bija cilvēki. Viņa bija nofotografēta krēslainos bāros, saskandinot glāzes ar spirta izskata draudzenēm. Citos uzņēmumos viņa bija redzama atvaļinājuma laikā okeāna viļņos, un neviena pati tauku kroka nerēgojās laukā no knapā bikini. Lū kalna virsotnē, cieši savilkusi ap galvu kapuci un ar triumfējošu sejas izteiksmi. Lū greznā kleitā, aizlikusi vienu kāju aiz otras gluži kā piecdesmito gadu kinozvaigzne, skūpstās ar tumšmatainu vīrieti, kurš ir saģērbies kā Klārks Geibls. Viņa bija enerģiska, iemīlota, daudz ceļojusi un apmierināta. Tieši tāda, kāda Vendija nebija.

Pēc šī pirmā atklājuma Vendija neatgriezās feisbukā veselu nedēļu. Viņa pat neatvēra klēpj datoru. Jau noejot vien tam garām, viņai uzmācās nelabums.

Taču tad ziņkārība guva virsroku.

– Es tikai aši paskatišos, – viņa sacīja Montijam, iekārtodamās pie ēdamistabas galda un atvērda datora vāku. – Tad metīšu mieru.

Tas bija noticis pirms septiņiem mēnešiem.

– Dod man mirklīti laika, Montij, – Vendija saka tagad, kad suns piebaksta viņai ar purniņu. – Pēc brītiņa mēs iesim pastaigāties.

Viņa pasniedzas pēc cepuma un iemet to mutē. Ārpu-

Bailes

sē debesīs savelkas negaisa mākoņi. Ja viņi neies tagad, tad pastaiga izvērtīsies slapja. *Vēl pēdējo reizi, Vendija sev saka, noklikšķinot pogu, un tad es ņemšu jaku.*

Tas, ko viņa ierauga ekrānā, liek viņai ievilkt elpu tik strauji, ka nepareizajā rīklē iestrēgst niecīgs cepuma gabaliņš, izraisot klepus lēkmi. Lū tikko ir atjauninājusi savu feisbuka lapu.

Esmu dabūjusi darbu Molvērnā un ievāksos pēc mēneša. Londona, man tevis pietrūks.